Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 43 (295) ⋆ Sâmbătă 12 Iunie 1954 ⋆ 4 pag., 15 bani

Desen de Eta ZUCKERMAN

„Cum ai vrea să-ți petreci vacanța? Ce propuneri ai pentru zilele verii?". Așa parcă l-a întrebat pe băiat cutia prinsă de activul pionieresc pe unul din pereții școlii.

Și el, ca și alți pionieri din unitate, a scris despre excursiile pe care le visează, despre după amiezile liniștite pe care ar vrea să le petreacă la pescuit, despre prietenele-cărți care-l vor purta în lumi necunoscute, despre zilele de muncă harnică în grădini... despre tot ce poate cuprinde minunata vară pionierească.

Voi pionieri, din activul pionieresc, nu uitați: când porniți să alcătuiți planul de muncă pentru vacanța de vară, cereți părerea tuturor pionierilor. Propunerile întregii unități vă vor ajuta să organizați activitatea într'un chip cât mai plăcut și folositor.

„Scânteia pionierului" împlinește astăzi 5 ani de apariție

...Era în primele ceasuri ale dimineții. Ca de obicei, străzile se și umpluseră de lume. Grupuri de copii se opreau la vitrine, ori în fața chioșcurilor de ziare. Deodată, privirile lor fură atrase de un lucru cu totul nou: printre celelalte ziare de la chioșcuri apăruse o gazetă mică, cu ilustrații în culori. Pe prima pagină se vedea chipul unui băiat, pe pieptul căruia flutura cravata roșie. Era primul număr al gazetei pionierilor și școlarilor. De atunci au trecut 5 ani...

Apariția „Scânteii pionierului" reflectă grija pe care partidul și guvernul nostru o poartă copiilor, educării lor în spirit comunist. Partidul crește din tânăra generație oameni cu cunoștințe temeinice, pe care să le pună în slujba construirii socialismului, oameni care să iubească mai presus de orice patria și poporul. Creată de partid, „Scânteia pionierului" slujește tocmai acestui măreț țel. In gazetă s'au publicat articole despre patria noastră nouă și liberă, despre fericirea de a trăi într'o țară ca a noastră, despre fericirea de a avea un asemenea conducător, cum este partidul clasei muncitoare.

„Scânteia pionierului" a învățat și învață din exemplul gazetei pionierilor sovietici „Pionierscaia Pravda". In paginile „Scânteii pionierului", pionierii și școlarii au putut găsi sfaturi și îndrumări pentru învățătură. In sprijinul învățăturii gazeta a inițiat „Olimpiada Tinerilor Matematicieni" și „Olimpiada Tinerilor Fizicieni" la care au luat parte mii de pionieri și școlari. Gazeta s'a străduit să-i ajute pe pionieri să facă tot mai interesantă activitatea din unitățile, detașamentele și grupele lor In coloanele gazetei s'a oglindit activitatea obștească a pionierilor și școlarilor Deasemeni cititorii au putut găsi articole care să le dezvolte gustul pentru artă, pentru literatură, pentru tot ce e frumos. Intre gazetă și cititori s'a închegat în acești ani o strânsă legătură. Cititorii trimit gazetei numeroase scrisori.

In multe scrisori cititorii își spun părerea despre gazetă. Unii, de pildă, scriu că ar dori să găsească în paginile ei mai multe articole care să-i ajute să facă activitatea pionierească mai interesantă și mai atractivă, să-i ajute să practice cultura fizică și sportul Alții cer ca în paginile gazetei să se povestească cum poți să-ți călești voința, să devii un om adevărat. Deasemeni să se povestească mai mult despre construcțiile ce se fac în țara noastră, despre străduința oamenilor muncii din satele noastre Și mulți doresc să afle mai multe despre pionierii sovietici și din țările de democrație populară, despre viața și lupta copiilor din țările capitaliste și coloniale . In scrisorile lor, copiii din satele patriei noastre arată că despre ei, despre preocupările și realizările lor, s'a scris puțin în paginile gazetei.

Deasemeni, în gazetă trebuie să apară mai multe articole despre lupta poporului împotriva dușmanilor dinăuntru și dinafara țării, care urmăresc să readucă lanțurile exploatării.

Acum, la împlinirea a 5 ani de apariție, colectivul redacțional asigură pe cititori că se va strădui să le îndeplinească dorințele. In lumina sarcinilor trasate de partid „Scânteia pionierului" se va strădui să contribuie din ce în ce mai mult la educarea comunistă a pionierilor și școlarilor.

Şapte ani împreună

Ca să legi o prietenie nu e nevoie de cine știe cât timp! Deseori, cum se întâmplă în tabere, sunt deajuns doar câteva săptămâni. Băieți și fete, care nu se mai cunoscuseră până atunci se împrietenesc într'atât, încât cu greu le vine să creadă că în scurt timp se vor despărți.

Dar dacă înveți împreună șapte ani de zile, te plimbi și te joci împreună ajungi să închegi o asemenea prietenie încât te simți ca într'o familie.

O asemenea familie se poate numi și clasa a VII-a dela Școala de 7 ani de fete nr. 3 din București. Prietenia puternică formată în timpul celor șapte ani de școală nu poate fi uitată niciodată. Fetele își amintesc cu drag de începutul ei și nu le vine să creadă că a trecut atâta timp de atunci...

...— Era prima zi de școală în clasa I-a, își amintește Chițu Aurelia. Stăteam

în grupul de fetițe, necunoscute încă pentru mine, când deodată simții că mă prinde cineva de mână. Era o fetiță tunsă băiețește.

— Cum te cheamă pe tine? mă întrebă ea.

I-am spus numele meu. Așa a început prietenia mea cu Rodica, fetița tunsă băiețește.

Dar nu toate fetele au fost dela început așa prietenoase ca Rodica. Vasilescu Alexandra nici nu voia să audă de așa ceva.

Cu notele ei bune la învățătură nu socotea pe nimenea demnă să fie prietenă cu ea.

— Nu poate fi prietenă o elevă bună cu una slabă la învățătură, spunea deseori. Zadarnic încercau fetele să-i vorbească despre o adevărată prietenie, ea rămânea la aceeaș părere. Atunci, detașamentul a hotărît să țină o adunare cu tema „Despre prietenie" unde pe rând au luat cuvântul toate pionierele spunându-și părerile în legătură cu purtarea Alexandrei.

Numai Alexandra rămase tăcută tot timpul. Prin minte îi jucau două cuvinte: „neprietenoasă" și „înfumurată".

Adunarea a ajutat mult la întărirea colectivului.

Au trecut săptămâni. Era la sfârșitul orelor de clasă. Alexandra „neprietenoasă", se întoarse spre colega ei Borcan Elena.

— Vrei să învățăm împreună la materiile care îți sunt mai grele? întrebă ea. Elena a rămas surprinsă pentru un moment, dar apoi a primit bucuroasă propunerea Alexandrei. Și odată cu notele bune care apăreau în dreptul numelui Elenei, se întărea prietenia dintre Alexandra și colegele ei

Toate întâmplările petrecute în timpul acestor ani au unit clasa a VII-a într'un colectiv puternic și'ntr'o strânsă prietenie.

Au trecut 7 ani și acum se vor despărți. Anii petrecuți împreună au fost ani frumoși în care au învățat multe. Astăzi sunt altfel decât cum au fost atunci — mai luminate la minte, mai curajoase, mai hotărîte. Trifu Mioara, fetița care plângea când o aducea mama ei la școală, în clasa I-a, vrea să devină inginer silvic. Budin Adriana, în curând va fi eleva Școlii medii tehnice de comerț.

— Eu voi fi doctoriță de copii, spune Oprea Viorica. Iar Rodica, fetița tunsă băiețește, va urma Școala medie tehnică de cultură fizică și sport. Incă din timpul școlii Rodica a devenit o bună sportivă. La Spartachiada pionierilor din acest an, a obținut rezultate bune. Și poate peste câțiva ani, o vom întâlni pe pistele stadioanelor, cu fața arsă de soare, luând parte la campionatele de atletism.

Despărțindu-se de școala unde și-au petrecut o parte din copilărie și pornind pe drumuri diferite în viață, fetele rămân totuși legate printr'o prietenie strânsă, o dragoste puternică, recunoștință pentru școala care le-a crescut și le-a dat un țel comun: de a fi folositoare patriei.

Irina RADULIAN

A doua întâlnire a tineretului din întreaga Germanie

Ca niște frați despărțiți — așa sunt siliți să trăiască locuitorii Germaniei Occidentale și ai Republicii Democrate Germane. Acești frați ar voi să trăiască și să muncească împreună în pace, însă imperialiștii americani și servitorii lor supuși din Germania Occidentală au alte gânduri. Ei vor ca poporul german să trăiască despărțit, în vrajbă, ar dori ca frații să se războiască între ei, pentru interesele americanilor.

Dar socotelile lor dau greș. Poporul german e hotărît să nimicească planurile războinice ale stăpânitorilor Germaniei Occidentale și să trăiască în pace și libertate. Voința lui de pace s'a făcut auzită și la Congresul Tineretului German care s'a desfășurat zilele trecute la Berlin. După congres a avut loc cea de a doua întâlnire a tineretului din întreaga Germanie.

Mii de tineri din Germania apuseană, înfruntând opreliștile poliției lui Adenauer, au trecut frontiera pentru a se întâlni cu tinerii din R. D. Germană

Deschiderea festivă a întâlnirii a avut loc la 5 Iunie, pe stadionul „Walter Ulbricht" din Berlin. După defilarea diferitelor asociații sportive, Erich Hoenecker, președintele Uniunii Tineretului Liber German, a declarat deschisă cea de a doua întâlnire a tineretului din întreaga Germanie.

Festivitatea s'a încheiat cu o mare paradă sportivă, dar întâlnirea de-abia începea. Seara, sub cerul luminat de focuri vesele de artificii, tinerii au cântat, au dansat, au participat la spectacolele diferitelor ansambluri artistice. In acele zile se aflau la Berlin delegații ale tinerilor din multe părți ale lumii. care au adus tineretului german mesagii de prietenie.

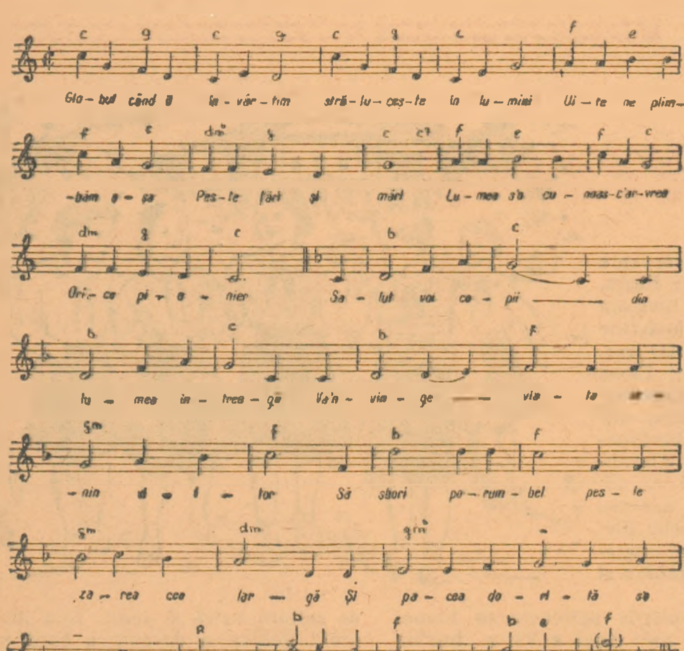
A doua zi. încă din zori, tinerii din Germania apuseană au pornit pe străzile Berlinului democrat. Cât de mult se deosebește viața pe care au întâlnit-o aici, unde se muncește pentru pace și bunăstare, de viața cunoscută de ei în Germania Occidentală, unde americanii și slugile lor condamnă poporul la foame și mizerie.

După minunatele zile ale întâlnirii dela Berlin, în care au discutat cele mai însemnate probleme ale vieții lor, tinerii din cele două părți ale Germaniei s'au despărțit jurând să lupte cu toată forța tinereții lor pentru pace, pentru ca tinerii germani să trăiască liberi și fericiți, într'o Germanie unită și pașnică.

Salut copiilor din lumea întreagă

(cântec pionieresc german)

Text de **H. W. KUBSCH** Muzica de **H. SANDIG**

Globul când îl învârtim,
Lumea'ntreagă o deslușim.
Știm că'n multe țări acum
Sunt amare vremi,
Dar copiii toți își spun
Fericire vrem.
Refren

Globul când îl învârtim,
Viitorul deslușim.
E o țară'n răsărit
Pentru noi l-o stea.
Un drum nou și fericit
Ne arată ea.
Refren

Noutăți tehnice din R. P. R.

Lămpi-oglindă

Ca să faci o piesă frumoasă și corectă, trebuie să ai pricepere, să mânuiești cum se cuvine mașinile sau sculele de prelucrat; pe lângă acestea însă, în lucrările de mare precizie este nevoie de multă lumină, care să nu obosească ochii. La acest lucru s'au gândit și tehnicienii fabricii „Electrofar" din București când au plănuit construirea unui tip de lămpi electrice cu calități deosebile. Ei au făcut numeroase calcule, încercări și experiențe, construind o lampă cu pereți de oglindă. Această lampă împrăștie lumina cu aceeași tărie în toate părțile, realizează economie de energie electrică și, pe de altă parte, are o strălucire plăcută. Lampa-oglindă nu dă naștere la umbre sau reflexe ale razelor de lumină, care ar putea obosi vederea și ar pricinui greșeli la prelucrarea pieselor. De aceea calitatea obiectelor lucrate la lumina lămpii-oglindă crește de 3—4 ori față de calitatea obiectelor lucrate la lumina obișnuită. Lămpile-oglindă se folosesc în laboratoare, în ateliere de ceasornicărie și în alte ateliere pentru prelucrarea pieselor de precizie.

Avionul-agronom

...Un avion puțin obișnuit s'a ridicat acum deasupra ogoarelor noastre. El lasă în urmă un nor gros, argintiu. Pulberea aceasta conține numeroase îngrășăminte necesare plantelor. Dar iată, avionul aruncă și substanțe chimice care omoară omizile și insectele dăunătoare, aruncă și semințe. Acesta este un avion sovietic, trimis să ne ajute în muncile agricole.

Un asemenea avion se va construi și în țara noastră. Studiile și proiectele au fost întocmite de un colectiv de cercetători dela Institutul de mecanică aplicată al Academiei R.P.R. Ținând seama de experiența constructorilor sovietici, ei au realizat un tip de avion care, după fiecare campanie agricolă, poate fi ușor transformat în avion sanitar sau poștal. Deasemenea, acest avion va putea să sboare la mică înălțime, dând pilotului posibilitatea să lanseze semințele sau substanțele necesare lucrărilor agricole în locurile cele mai potrivite.

In tabere, vara, vă puteți face fără multă greutate un teatru de păpuși. Pentru aceasta aveți nevoie de o mică scenă, de câteva decoruri, și, bine înțeles, de actori adică de păpuși.

Vom începe cu păpușile. Ca să confecționați o păpușă vă trebuie un bec ars, pap, bucăți de jurnal, câteva fire de lână galbenă sau castanie, câteva tuburi de vopsele tempera, o bucată de pânză (50 cm) și un rest de stambă colorată pentru rochie. Cum trebuie confecționat capul păpușii? Intr'un vas cu apă călduță punem două ziare rupte în bucățele cât mai mici și le lăsăm să stea acolo 24 de ore. Apoi le stoarcem, le presărăm cu făină și le frământăm ca pe un aluat.

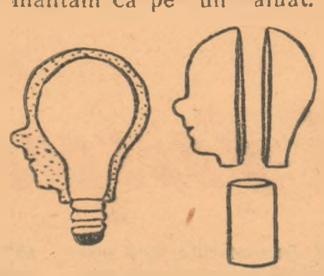

Fig. 1—2

Adăogăm mereu făină până căpătăm o pastă destul de tare, care se poate modela ca o plastilină. Imbrăcăm apoi becul cu un strat de pastă de 1 cm. grosime. In partea figurii, stratul se pune ceva mai gros pentru ca să putem modela trăsăturile (fig. 1).

Capul odată modelat, îl lăsăm să se usuce încet, în aer liber. Când este aproape uscat, se desparte capul în două capace printr'o tăietură (fig. 2) și se scoate cu atenție becul. Aceste capace se unesc apoi la loc cu o fâșie de pânză înmuiată în pap de făină. Acum capul e aproape gata, îi mai lipsește doar gâtul. Pentru asta luăm o bucățică de carton, o înfășurăm pe deget nu prea strâns; facem astfel un sul pe care îl introducem în cap și lipim de jur împrejurul lui o cârpă înmuiată în pap de făină. In felul acesta prindem gâtul de cap (fig. 3).

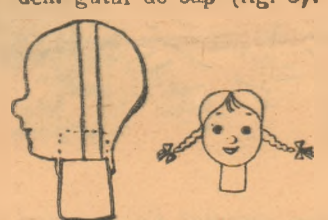

Fig. 3—4

Capul este uscat bine, dar are multe încrețituri lăsate de pastă. Pe acestea le facem să dispară, frecându-le cu hârtie sticlată. Așa cum se prezintă acum, îl putem picta și-i putem așeza peruca. Din vopseaua tempera combinăm alb, ocru și roșu și-l vopsim în întregime. (Se pune vopseaua într'un căpăcel și apoi cu pensula muiată în apă se întinde vopseaua). Ochii îi vom colora apoi în negru, albastru sau verde iar gura o facem puțin mai roșie.

Părul se face din lână, mătase, fetru, blană. Impletim codițe pe care le lipim de cap cu clei (fig. 4).

Avem acum în fața noastră un cap de fetiță. Croim apoi o cămașă după tiparul din fig. 5 și o fixăm de gâtul păpușii cu un creț de ață. De cămașă prindem mâinile care le facem dintr'o pânză sau dintr'o stofă ceva mai plină. Dintr'o bucată de stambă colorată croim o fustă creață. La gât punem un guler și păpușa este gata. Vă mirați poate că e tristă? Asta-i numai fiindcă ar vrea să cânte, să spună poezii, să joace. Unul din voi trebuie să învețe s'o mânuiască.

Fig. 5

Pentru ca păpușa să aibă o poziție firească, brațul mânuitorului trebuie ținut ridicat drept în sus. Degetul arătător introdus în gâtul păpușii îi dă mișcarea de aplecare a capului și întoarcerea lui la

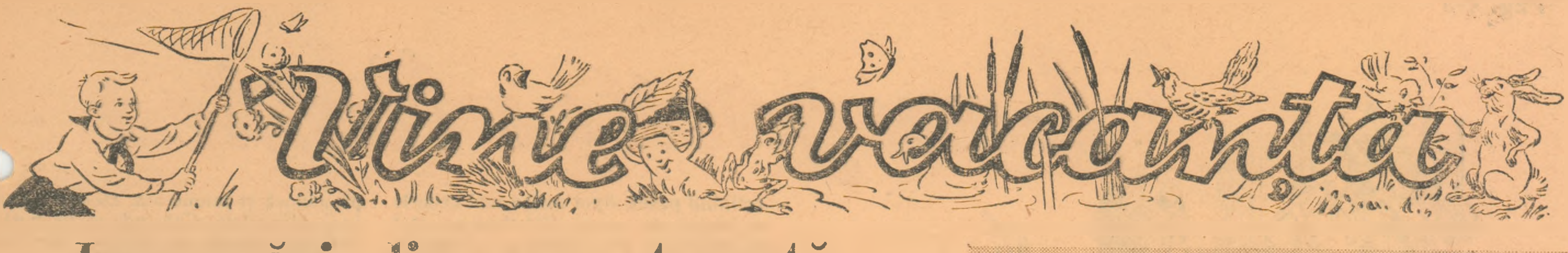

Fig. 6

dreapta și la stânga. Mersul îl redăm prin însuși mersul nostru, făcând pași mai mărunți sau mai iuți după cum e cazul. Mâinile păpușii vor acționa odată cu mișcarea degetului mare și mic (fig. 6). După câteva exerciții veți vedea că păpușa duce mâinile la ochi, la piept, la ceafă după cum dorim. Dacă vrem să mulțumim publicului pentru aplauze aplecăm păpușa mișcând încheietura mâinii. Exercițiile de mișcare trebuie făcute cu foarte multă răbdare.

Păpușile sunt gata. Mai rămâne să pregătim scena și decorurile. Dar despre construcția lor vom vorbi în numerele viitoare.

I. CONSTANTINESCU
și Ella CONOVICI
pictori scenografi
Teatrul Țăndărică

Insemnări din vara trecută

Instructorul nostru pleacă

Tare prost s'au mai potrivit lucrurile! Instructorul nostru a plecat din oraş chiar în prima zi de vacanţă. A stat la adunarea festivă de deschidere a taberei, (tabăra era aşezată într'o poieniţă la marginea pădurii), apoi ne-a strâns mâna, iar mie mi-a spus:

— Ei, conducătorule de unitate, o să vă descurcaţi, nu-i aşa?

Şi-a plecat. Mie mi-a părut tare rău. Deşi era la noi numai de două săptămâni, noi îl îndrăgisem foarte mult. Tocmai de aceea voiam ca atunci când va [...], să găsească în tabără toate lucrurile la locul lor

Mai întâi, m'am gândit eu, trebuie să fie în tabără o disciplină exemplară.

I-am împărţit deci pe băieţi în 3 părţi: un grup mai mic se putea juca prima zi cu cele două jocuri de şah, altui grup mai mare i-am dat mingea de volei, iar grupului rămas i-am împărţit cărţile care existau în tabără. Mă gândeam că a doua zi cei care avuseseră mingea vor citi, cei care citiseră vor juca şah, iar şahiştii vor bate mingea toată ziua.

Aşa a mers în tabără vreo cinci zile. N'a fost însă deloc uşor. Mai întâi, că din 80 de pionieri câţi eram în tabără, în ziua a patra mai rămăseseră doar vreo 40. O parte nu mai veneau deloc, iar cu vreo 6 pionieri se petrecea în fiecare zi aceiaşi ciudăţenie: erau prezenţi la careul de dimineaţă, dar apoi dispăreau ca prin farmec, deşi toţi am fi putut jura că nu i-am văzut mergând spre casă. Mai întâi am crezut c'or fi în căsuţa paznicului, care se afla nu departe de poieniţa noastră. Nu de alta, dar de-acolo răzbateau până la noi bătăi de ciocan, lovituri de topor, scârţâit de ferăstrău şi mai ales svon de glasuri. Uşa căsuţii era însă încuiată pe dinăuntru. Am bătut tare în ea şi-am întrebat: „Cine-i acolo?“ O voce groasă mi-a răspuns:

— Eu, badea Neculai.

Badea Neculai e pădurar. „Se vede că lucrează ceva din scânduri“, mi-am zis.

Ei, dar treburile în tabără nu mergeau prea bine. Pionierii se tot învârteau dela şah la minge, dela minge la cărţi şi-apoi iar la şah, da' nu prea erau mulţumiţi. Intr'o zi, îl iau la zor pe Alecu (el trebuia să aibă grijă de jurnalul taberei). Ii zic:

— Alecule, nu te-am văzut nic[...]ată scriind în jurnal cum ne petrecem noi vremea. Ce-o să-i arătăm tovarăşului instructor când vine?

El m'a privit pe sub sprâncene şi-a mormăit:

— Lasă, când vine o să scriu ce-am făcut într'o zi oarecare, şi-o să-i spun că în toate zilele a fost la fel.

Da... nu prea mergeau treburile în tabăra noastră de curte şi zău, nu ştiam de ce.

Nu era badea Neculai

Cea mai mare supărare am avut-o însă în dimineaţa în care am aflat că badea Neculai... nu era badea Neculai. Am descoperit asta văzând într'o dimineaţă că badea Neculai se plimbă pe afară deşi în casă tot se auzeau bătăi şi scârţâituri.

M'am grăbit să-l întreb cine-i în casă şi-am aflat că badea Neculai fusese plecat în pădure iar în căsuţă lăsase pe altcineva. „Altcineva...“ Ştiţi cine era „altcineva“?! Erau chiar pionierii care dispăreau în fiecare zi după careul de dimineaţă. I-am luat din scurt şi am văzut că au călcat planul şi programul taberei: în fiecare zi, în loc să stea cu toţi pionierii, se ascundeau în căsuţa pădurarului să construiască o barcă.

— Da' nu era numai pentru noi, se jurau ei. Am vrut să vă facem o surpriză, să ne plimbăm toţi cu ea pe râu!

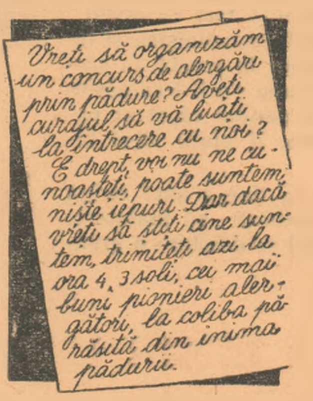
Le-am explicat eu că cel care calcă programul taberei e indisciplinat şi deci trebuie pedepsit. Aşa că i-am luat frumos pe toţi 6, i-am aşezat în mijlocul careului, (vai ce mic rămăsese careul!) şi i-am mustrat aspru.

...Zilele treceau încet. Abia aşteptam să se întoarcă tovarăşul instructor. Băieţii veneau tot mai rar în tabără şi se plângeau că asemenea plictiseală nu se poate închipui nici în pustiu. La drept vorbind, şi eu mă săturasem să-i tot văd întorcând pe toate feţele cele câteva cărţi, ori bătând la nesfârşit mingea de volei, dar ce puteam face?

Intr'o dimineaţă, tabăra a fost însă smulsă din amorţeala ei...

Cine a trimis biletul?

Dimineaţa am găsit un grup de băieţi strânşi în mijlocul poieniţei, în jurul unui băţ, în care se găsea înfipt un plic. In plic se afla o scrisoare:

Vreți să organizăm un concurs de alergări prin pădure? Aveți curajul să vă luați la întrecere cu noi? E drept, voi nu ne cunoașteți, poate suntem niște iepuri. Dar dacă vreți să știți cine suntem, trimiteți azi la ora 4, 3 soli, cei mai buni pionieri alergători, la coliba părăsită din inima pădurii.

— Merg eu! Şi eu! Le arătăm noi, „iepurilor“ ăstora! Ce, Traian nu aleargă bine? Da' pe Ştefan cine-l întrece? izbucniră băieţii.

I-am lăsat să se linişteasca şi-apoi le-am spus hotărît:

— Nu merge nimeni nicăieri! Cine ştie cine vrea să-şi bată joc de noi! Lăsaţi-i în pace!

Ce s'au posomorît băieţii! La drept vorbind, scrisoarea mă tulburase şi pe mine dar îmi şi închipuiam ce harababură o să iasă când toţi s'or apuca s'o ia la fugă spre coliba părăsită care se găsea la distanţă de aproape 1 km. Până seara m'au bombănit băieţii că atunci când era gata s'avem o barcă eu i-am împiedicat pe constructori, că acum când se ivea un asemenea prilej de a cunoaşte nişte lăudăroşi şi de-ai întrece eu mă încăpăţânez şi nu vreau să-i las. Unii m'au ameninţat că, oricum, vor merge singuri, alţii au spus supăraţi: „Las'că vine tovarăşul instructor“.

La urma urmelor, asta aşteptam şi eu, să vină tovarăşul instructor, să vadă el cum e mai bine

Băieţii s'au dus acasă, dar pe mine scrisoarea trimisă de misterioşii alergători parcă mă frigea şi m'am hotărît să stau în tabără că poate, dacă n'am mers noi la lăudăroşii aceia or veni ei la noi.

M'am tras sub un pom şi-am aşteptat. Şi cum stam aşa şi ascultam şoaptele pădurii, bag de seamă că din tufişuri îşi scot capetele nişte copii cu cravate la gât, cu tichiuţe de postav pe cap, purtând în mâini plase de prins fluturi, undiţe. Iar în spatele lor, cine credeţi c'a apărut? Instructorul, chiar instructorul nostru! Mai întâi mi-a veni să-i săr înainte, dar apoi m'am pitit mai bine şi-am aşteptat să aud ce-şi spun.

— Au plecat, a rupt tăcerea unul dintre băieţi. Să le lăsăm cel de-al doilea plic. Dar ce fel de pionieri or fi ei că nu i-a împins curiozitatea să vadă măcar cine-or fi „iepurii“ care le-au trimis scrisoarea?

— Fiţi siguri c'ar fi vrut ei să afle de unde-a venit biletul, spuse instructorul. Dar am aflat că băieţii mei (aici el zâmbi) n'au pic de iniţiativă şi pic de curaj. Stau ca nişte cloşti aici, în poieniţă, şi se tem să s'avânte în vreo treabă mai grea.

—Haideţi să le lăsăm şi scrisoarea asta, poate mâine ne vor răspunde.

Şi citiră scrisoarea. In ea era repetată chemarea la întrecerea de alergări în pădure.

★

Mai departe ce v'aş putea spune? Cuvintele instructorului m'au lămurit pe deplin.

A doua zi am trimis trei soli la coliba părăsită şi am pornit un concurs straşnic cu pionierii unei tabere vecine, am adus barca, am început să ne pregătim pentru o excursie şi încetul cu încetul tabăra noastră de curte s'a umplut iar de copii.

Instructorul „a sosit“ după 3 zile şi ne-a găsit veseli şi mulţumiţi. Am vorbit cu el de toate dar nu i-am spus niciodată că într'o seară, pitit în poieniţă după pomi, am auzit o discuţie scurtă, dar tare însemnată pentru mine.

Margareta ŞIPOŞ

Campiile, pádurile işi primesc cu drag prietenii. Ele se împodobes[c] ou cele mai frumoase flori, păsările cântă cele mai minunate cântece pentru copiii oare au terminat cu bine anul şcolar.

★ ★

Pe locul întâi

31 Mai. Ziua finalei Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor. Cu câtă bucurie şi nerăbdare au aşteptat pionierii această zi. Şi câte pregătiri, antrenamente nu s'au făcut în ultimele săptămâni pentru aceste întreceri, care aveau să hotărască ce unitate e cea mai bună pe regiune.

...Dimineaţa a fost neobişnuit de frumoasă. Odată cu zorile s'au sculat şi participanţii la spartachiadă. S'au îmbrăcat, s'au echipat şi au pornit-o la drum. Atleţii şi gimnaştii s'au adunat pe terenul I.C.O., iar voleibaliştii la casa pionierilor. La ora 10 au început întrecerile. Pe stadion s'a luat primul start. Brezniceanu Elena din unitatea 13-Oradea şi-a întrecut încă din primele secunde la alergări adversarele, câştigând locul întâi. In partea cealaltă a stadionului aleargă cu însufleţire ştafeta. Oare cine va învinge? După câteva secunde arbitrul trece în caiet numele Mariei Sencan şi al Elenei Oprea din unitatea nr. 13. Gimnastele, îmbrăcate în rochiţe scurte, fac ultimele mişcări. Locul întâi — Şcoala pedagogică nr. 2. Locul al doilea — unitatea 13, se aude glasul celui care anunţă rezultatele.

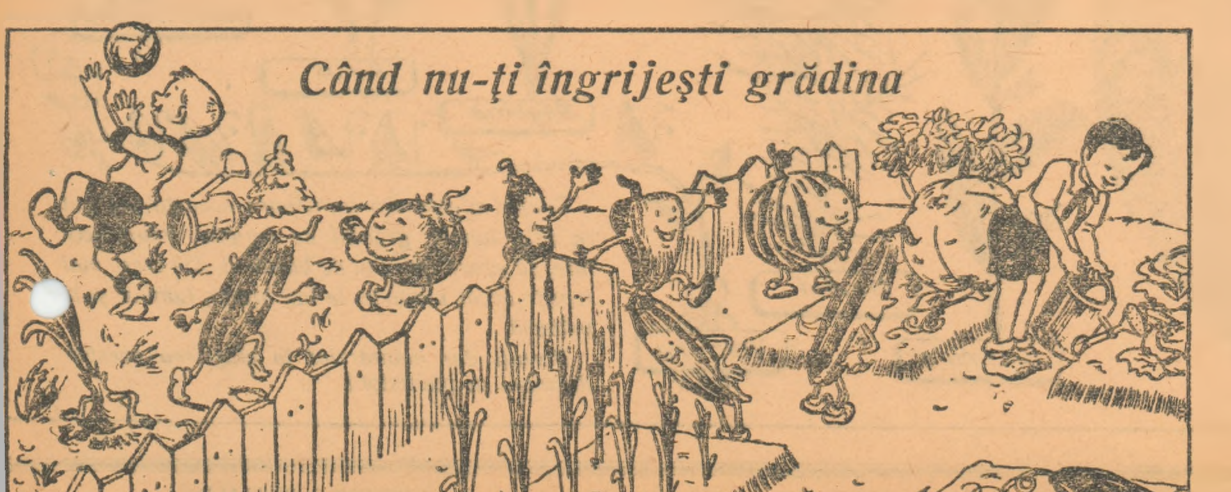
In acelaşi timp, la casa pionierilor se desfăşoară întrecerile între echipele de volei. Echipele raioanelor Săcuieni, Şimleu şi Beiuş au fost învinse de echipa unităţii 13 cu scorul de 2—0.

Perseverenţa cu care s'au antrenat pionierele unităţii 13 şi-a arătat roadele. Pionierele s'au întors la şcoală îmbrăcate în echipament nou, cu o minge nouă, diplome şi o plachetă pe care au aşezat-o la colţul pionierilor. Iar pentrucă unitatea lor a avut cele mai bune rezultate pe întreaga regiune, ei vor primi în curând cupa Spartachiadei pionierilor pe anul 1954.

Pionierele s'au hotărît ca în vacanţă să facă mult sport. Cât s'au întărit ele în lunile acestea de antrenament! In timpul verii vor deveni mai puternice, mai bune sportive.

Irma CSIKI

Când nu-ţi îngrijeşti grădina

In zilele vacanţei

Şcoala s'a terminat, dar noi pionierii şi şcolarii, suntem tot împreună. Ne-am sfătuit cu toţii cum să ne petrecem vacanţa mai frumos, ce fel de excursii să facem, ce jocuri să învăţăm. Nici dela treabă nu dăm înapoi. De curând, unitatea noastră a ieşit la plivitul grâului ţăranilor muncitori din întovărăşire. După câteva zile am plivit şi usturoiul.

Mai târziu, când va fi nevoie, o să ajutăm şi la alte munci agricole. In unitate suntem mulţi şi sigur că spicele culese de noi vor fi şi ele multe.

Aşa îmbinăm noi lucrul cu odihna.

Teodor COASĂ
cl. a III-a
Şcoala elem. satul Preuteşti,
com. Timişeşti, reg. Bacău

L-am găsit pe Vasilică

Fragmentul pe care vi-l prezentăm face parte din povestirea „Detașamentul 7" de Ion Pascadi.

In acest fragment este descrisă „expediția" detașamentului în căutarea lui Vasilică — un băiat din clasa a II-a, care se rătăcise în pădure în timpul unei excursii

Georgică nu fusese ales printre băieții care urmau să se întoarcă în pădure împreună cu noi.

— Tu ești prea mic! i-o trântise Sergiu și cuvintele acestea îl jigniră de moarte pe băiat. Noi tocmai ne pregăteam de plecare și el porni în goană spre casă. Stătea în apropierea școlii, așa că ajunse în mai puțin de 5 minute. Trecând în fugă prin camera unde lucra taică-său și prin tindă, se opri drept în bucătărie. Mama îl văzu de aiături culcat cu burta pe ciment, căutând cu înfrigurare sub dulapul cel mare.

— Ce faci acolo? îl întrebă ea surprinsă.

— Nimic... adică nu găsesc lanterna.

După vreo câteva clipe de cercetare, se sculă triumfător în picioare și fără să se mai scuture de praf, o porni grăbit spre ușă. Ținea în mână o lanternă mare.

— Unde pleci? îl întrebă îngrijorată maică-sa.

— La școală! S'a pierdut Nicolescu Vasilică și mergem să-l căutăm, răspunse Georgică, în timp ce se chinuia să-și puie pe cap casca de aviator. La poartă își aduse aminte de ceva: ocoli în fugă clădirea și fluieră de câteva ori, strigând încetișor:

— Bob! Bob! Vino încoace!

Nici nu apucă să strige a treia oară, și din fundul curții apăru un câine mare, alb, care începu să se gudure vesel pe lângă stăpânul său.

— Lasă joaca, n'avem timp de pierdut! îi strigă supărat Georgică. Plecăm să-l căutăm pe Vasilică cel mic dintr'a II-a.

Și aprinzându-și lanterna el porni în fugă urmat de Bob. Când să iasă pe poartă, Georgică se simți apucat de braț. Era tatăl său, care pornise și el spre școală să dea o mână de ajutor la găsirea celui pierdut.

— Unde fugi?

— La școală, minți băiatul și o sbughi în stradă, cu câinele după el. Dar la colț, în loc să meargă drept înainte, spre școală, el coti la stânga. După un mic înconjur ajunse pe drumul care duce spre pădure. Trebuie să-i ajung, se gândea el, și continuă să alerge abia trăgându-și răsuflarea. Simți la un moment dat cum i se taie picioarele. Atunci își aminti de ceea ce îi povestise instructoarea despre alergătorii de fond: „Există în timpul fiecărei curse un așa numit punct mort: dacă izbutești să treci de el, poți să alergi mai departe chiar și un kilometru. Trebuie doar să ai voință". Gândul acesta îl făcu să nu se oprească decât o singură dată, când i se desfăcuse sandaua; și iar o luă la goană. După un timp, auzi voci înaintea lui. „Ei sunt", își zise Georgică, încetinind pasul. Apoi merse mai departe cu băgare de seamă. Cât timp am stat în luminiș și tov. Cuzman a împărțit grupele, Georgică era ascuns într'un tufiș și a auzit totul. Așteptă până când toată lumea se răspândi în pădure, apoi chemându-l pe Bob după dânsul, ieși în luminiș. Incotro s'apuce acum? Citise el într'o carte că în asemenea ocazii trebuie să iei un fular sau o șapcă a celui dispărut, și, dându-le câinelui să le miroasă, acesta are să te conducă de-a dreptul la țintă.

Dar Georgică nu avea alt fular sau șapcă decât pe ale lui. Așa că renunță la ideea aceasta. După o scurtă chibzuială apucă pe o potecă îngustă, unde după masă se jucaseră vreme îndelungată cei mici. Mergea încet, luminând cu lanterna în toate părțile și strigând din când în când numele „puștiului". Iar Bob alerga de colo până colo ca și cum ar fi priceput ce aștepta stăpânul său dela el. Deodată, lui Georgică i se păru c'aude un plânset.

— Vasilică! Unde ești? strigă el.

De astădată însă nu se mai auzi nimic. Georgică vru să meargă mai departe, dar plânsetul se auzi iarăși, acum însă limpede de tot.

— Stai că vin! Nu mai plânge! țipă el bucuros și se repezi în direcția de unde venea plânsetul. Dar fâșia de lumină pe care o arunca lanterna era atât de îngustă și întunericul din jur era atât de mare, încât încetul cu încetul pe Georgică îl cuprinse frica. Șuierul frunzelor stârnit de vânt, plânsetul ce se auzea din ce în ce mai tare, unite cu sutele de sgomote ale pădurii îl înfricoșau.

In clipa când o creangă îi trosni cu putere sub picioare, era cât pe-aci să strige după ajutor.

„Nu există om care să nu fi cunoscut frica", își aminti el cuvintele instructoarei. Există însă unii care au știut să și-o învingă, devenind tari ca oțelul". Georgică se gândi la neliniștea și îngrijorarea ce domnea la școală, la sperietura pe care trebuie s'o fi tras părinții lui Vasilică, și gândul că el ar putea să-i liniștească, îl ajută să-și biruie teama.

— Stai că vin la tine acum! strigă el din nou. Și continuă să înainteze. Deodată, în fața lui se deschise o groapă adâncă și întunecată. De-aici se auzeau plânsetele. Culcându-se pe burtă, Georgică începu să coboare, iar Bob mergea înainte, cercetând drumul. Când însfârșit ajunse în fundul gropii îl zări acolo pe Vasilică. Băiețașul se strânse fericit lângă dânsul.

★

Inaintam cu grijă pe poteca îngustă când în fața noastră apăru un câine mare, alb. Din toate părțile izbucniră exclamații de mirare. Dar nedumerirea noastră nu ținu multă vreme. In spatele lui se arătă un băiat cu șapcă de aviator, care trăgea după sine un altul, mai mic.

— Vasilică! Uraaa! strigară pionierii.

— Uitați-l, Georgică l-a găsit!

— Trăiască Georgică! Uraaa!

Apariția lui Georgică fusese atât de neașteptată încât o clipă, privindu-i fața plină de sgârieturi și ochii neastâmpărați, mi se păru că visez.

— Cum de-ai ajuns aici? întrebai eu uimit.

— Am venit după dumneavoastră, răspunse Georgică simplu. Apoi, aranjându-și șapca de aviator care-i căzuse pe frunte, adăugă cu un zâmbet copilăresc:

— E primul meu sbor de noapte!

Ion PASCADI

STÂRPIȚI BURUIENILE

Timpul ploios din primăvara aceasta a făcut ca prin lanuri, grădini de legume, loturi școlare, să apară tot felul de buruieni. Ele cresc mai repede decât plantele, le iau hrana, lumina și le înăbușă.

Porniți dar neîntârziat la stârpirea acestor dușmani ai plantelor!

Redacția și administrația: București, Piața Scânteii, tel. 7.81.00, 7.60.10, 7.60.40. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".